

Ляльководи

КУПИТИ

Про книгу

У новинах повідомили, що в Айові приземлилася летюча тарілка. Звісно, уряд оголосив цей випадок містифікацією. Але вже шість детективів, яких відправили на місце події, не виходять на зв'язок.

Голова надсекретної служби, про яку знає лише президент, власноруч береться до справи і з'ясовує: тарілка існує. Слимакоподібні прибульці, що прилетіли на ній звідкись із космосу, захоплюють людей. Приєднавшись до нервової системи жертви, вони отримують всі її знання й повністю підкорюють своїй волі. Боротися з їхніми наказами неможливо.

Падіння людства неминуче. Чи ні? Секретний агент Сем скоро дізнається про це...

РОЗДІЛ 1

А чи були вони справді розумними? Тобто самі по собі? Не знаю, і хтозна, чи зможемо ми коли-небудь про це дізнатися. Я ж оператор, а не лабораторний дослідник.

З радянцями начебто все ясно: здається, вони нічого не винайшли. А просто запровадили комуністичну владу заради самої влади і поширили її, за виразом комісарів, без будь-яких «гнилих ліберальних сентиментів». З іншого ж боку, з тваринами вони повелися значно гірше за тварин.

(Так дивно, що більше ніде не видно собак. Коли ми нарешті поквитаємося з ними, то нам доведеться мститися за кілька мільйонів собак. І котів. А щодо мене, так ще й за одного конкретного кота).

Якщо вони справді не були розумними, то не хотілося б дожити до того часу, коли нам доведеться мати справу з чимось схожим на них і по-справжньому розумним. Бо знаю, хто програє. Я. Ти. І так зване людство.

Для мене це почалося рано-вранці 12 липня 2007 року, коли телефон заверещав на такій високій частоті, що, здавалося, моя голова от-от лусне. Я обмацав себе, намагаючись знайти вимикач, а потім згадав, що залишив його у куртці в протилежному кутку кімнати.

— Та годі тобі, — прогарчав я. — Чую. Вимкни той клятий вереск.

— Тривога, — сказав голос мені у вухо. — Доповідайте особисто.

Я сказав йому, куди він має йти зі своєю тривоною.

— У мене тридобова перерва.

— Доповідайте Старому, — наполягав голос. — Негайно.

Он воно як.

— Іду, — погодився я і сів у ліжку так різко, що аж очі заболіли.

І побачив перед собою якусь блондинку. Вона теж сиділа, витріщившись на мене.

— З ким це ти розмовляєш? — з притиском спитала вона.

Я також витріщився на неї, насилу пригадуючи, що вже бачив її раніше.

— Хто, я? Розмовляю?

Я замовк, намагаючись вигадати якусь переконливу брехню, а потім, трохи розбуркавшись, змикитив, що ця брехня не має бути аж надто переконливою, бо блондинка ніяк не могла чути другу половину розмови. В моєму підрозділі використовується телефон нестандартного типу — для кісткової провідності аудіореле було хірургічно зашите під шкіру тильної частини мого лівого вуха.

— Вибач, люба, — продовжив я. — Мені наснився кошмар. Я часто розмовляю уві сні.

— З тобою все гаразд?

— Тепер, коли вже прокинувся, — все гаразд, — запевнив я її і підвівся, злегка похитуючись. — А ти лягай поспи.

— Ага, — тільки й встигла відповісти вона, і знову засопіла. Я увійшов до ванної кімнати і вколов собі в передпліччя чверть дози препарату «Гіро». Хвилини зо три моє тіло трясло, поки стимулятор приводив мене до тями.

З ванної я вийшов уже новою людиною, принаймні її правдоподібним макетом (імітацією), і зняв із гачка куртку. Тим часом блондинка стиха хропіла.

Моя підсвідомість рвучко покотилася в минуле, і я з жалем збагнув, що мене з тою блондинкою ані біса не єднало. Тож я пішов від неї. У квартирі не було нічого, що могло б мене видати, а тим більше дати їй зрозуміти, ким я насправді був.

До офісу нашого Відділу я увійшов через туалетну кабінку на станції Макатур. Наших офісів у телефонному списку ви не знайдете. Фактично їх не існує. Може, не існує й мене. І все це — ілюзія. ще один маршрут пролягає через маленьку, наче дупло, крамничку з вивіскою «Рідкісні марки та монети». Не раджу вам і тим маршрутом користуватися, бо продавець неодмінно спробує втулити вам фальшиву поштову марку «Чорний двопенсовик» із профілем королеви Вікторії.

Не користуйтеся жодним маршрутом, бо я ж сказав вам, що нас не існує.

Є одна річ, про яку не знає жоден глава держави, а саме: наскільки ефективно працює його розвідувальна служба.

Про це йому стане відомо лише тоді, коли вона зазнає фіаско. Тому й виникла потреба в нашому Відділі. Він — як помочі й ремінці, що тримають штанці. Гадаю, що ООН нічого про нас не відає, як і ЦРУ. Якось я чув, що для забезпечення фінансування нас взяли під крило Міністерства харчових ресурсів, але достеменно цього не знаю, бо особисто мені платять готівкою.

Що для мене очевидно, так це підготовка, яку я пройшов, і ті завдання, які Старий посилав мене виконувати. То були цікаві доручення, принаймні декотрі з них — якщо вас не надто турбує, де ви будете спати, що будете їсти і скільки часу вам лишилося жити. За все про все по той бік Завіси я провів три роки; я навчився пити горілку не моргнувши оком, а також витіювато матюкатися російською, кантонською, курдською та деякими іншими мовами, об які можна було язика зламати. І тепер готовий присягнутися, що немає за Завісою нічого кращого та більшого, чого не було б, скажімо, в місті Падука штату Кентуккі. Втім, кожному своє.

Якби була у мене клепка в голові, то я давно вже кинув би все це й зайнявся якоюсь справжньою роботою.

Та от біда: тоді б мені довелося кинути працювати на Старого. Втім-то й річ.

Не скажу, щоб він був таким собі добросердим начальником. Він запросто міг сказати: «Нумо, хлопці, нам треба удобрити цей дуб. Стрибайте в он ту яму під його стовбуром, а я вас закопаю».

І ми усі так і зробили б. Абсолютно всі.

І Старий справді закопав би нас, якби був певен, що існує 53-відсоткова ймовірність, що ми удобримо собою Дерево Свободи.

Коли я увійшов, він підвівся й зашкутьгав до мене. І мені знову подумалося: чому Старий так і не «відремонтував» свою ногу? Моя здогадка: кульгавість була предметом його гордості, хоча хтозна. Але людині на посаді Старого довелося б пишатися отою кульгавістю потайки, бо його професія не допускала публічного вшанування.

Обличчя Старого розкрояла зловісна посмішка. Великий лисий череп та виступаючий римський ніс робили шефа схожим на щось середнє між сатаною та Панчем із «Джуді та Панча».

— Заходь, Семе, — сказав він. — Шкода, що витягнув тебе з ліжка. Дідька лисого йому шкода!

— Взагалі-то я був у відпустці, — коротко відповів я.

Так, він мій шеф, але відпустка є відпустка, до того ж трапляється вона до біса рідко!

— Так ти й досі у відпустці. Ми всі підемо у відпустку.

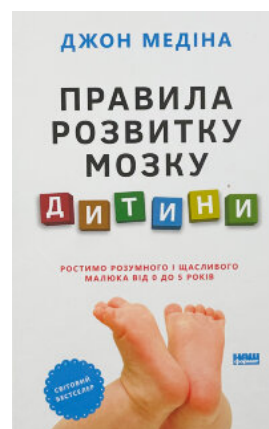
Не вірив я отим його «відпусткам», тому не клюнув на наживку.

Рекомендована література

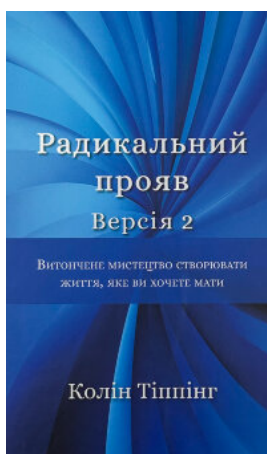

Разрешите быть любви

Тисяча ударів серця

Правила розвитку мозку дитини. Ростимо розумного і щасливого малюка від 0 до 5 років

Радикальний прояв. Версія 2. Витончене мистецтво створювати життя, яке ви хочете мати

Сьоме літо

Сад кісток

Перейти до категорії
Фантастика

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ